

«Πώς έμαθα να οδηγώ»

Το συγκεκριμένο έργο της Πόλα Βόγκελ που παρουσιάζεται στο Απλό θέατρο σε σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Αρβανιτάκη θεωρητικά είναι ένα ολοκαίνουργιο έργο που γράφτηκε το 1997 ενώ αμέσως τον επόμενο χρόνο κέρδισε το βραβείο Πούλτζερ και παράλληλα αποδόθηκε και άλλα βραβεία.

Πα' όλα αυτά ο τρόπος και η δομή της γραφής του παρουσιάζει αρκετές ελλείψεις τόσο στη σκιαγράφηση των χαρακτήρων όσο και στην ανέλιξη της πλοκής. Όμως υπάρχει ένας πρωτότυπος παραλληλισμός της εκμάθησης οδήγησης με τη βαθμιαία ερωτική μίση μιας ανήλικης από τον εξ' αγαστείας θείο της Πεκ.

Ο τρόπος που η συγγραφέας χειρίζεται το θέμα της παιδοφυλίας είναι ελλιπής και στηρίζεται κυρίως σε επιφανειακές ενδείξεις και γεγονότα που δεν συμπληρώνουν αρκετά τα βασικά χαρακτηριστικά των δραματικών προσώπων. Οι χρονικές αναδρομές από τον παρόντα χρόνο στο παρελθόν είναι μια τεχνική που όντως συμπληρώνει τη σκιαγράφηση του χώρου και του χρόνου

που κινούνται οι δραματικοί χαρακτήρες αλλά δεν είναι επαρκής. Μ' ένα σχετικά αδύνατο κείμενο, ο σκηνοθέτης καταφέρνει να οργανώσει μια έξυπνη, γρήγορη και ενδιαφέρουσα παράσταση τόσο όσον αφορά την αντίγνωση του κειμένου όσο και την υποκριτική επεξεργασία των χαρακτήρων.

Το σκηνικό του Γιώργου Πάτσα με το αυτοκίνητο «κομμένο» σε δύο μέρη δείχνει μια ευφυή και εύρηστη σύλληψη του χώρου που απευκρινίζει αλλά και αντιπροσωπεύει τον κοινωνικό περίγυρο των δραματικών προσώπων στο Μέριλαντ τη δεκαετία του εξήντα. Τα κοστούμια βοηθούν στην υπογράμμιση της χρονικής αναδρομής από το παρελθόν στο παρόν κυρίως σε ό,τι αφορά τη νεαρή ηρωίδα του έργου το «μικρό» όπως αποκαλείται. Η σκηνοθετική καθοδήγηση δείχνει ότι αποβλέπει κυρίως στην ανάδειξη των συναισθηματικών συγκρούσεων και αντιφάσεων που υπάρχουν στους δραματικούς χαρακτήρες μέσα από τη μεσοαστική αντίληψη με την οποία έχουν γαλουχηθεί. Πραγματικά, οι σκηνικές ερμηνείες είναι περισσότερο εύληπτες και από το ίδιο το κείμενο. Ο Γιώργος Κέντρος Πεκ υφαίνει με λεπτομέρεια και εκφραστικότητα κάθε πτυχή του ρόλου. Η Γεωργία Αποστόλου εκπληρώνει τις ανάγκες της αθωότητας και της ερωτικής αναζήτησης που απαιτεί ο ρόλος του «μικρού». Εκπληκτική στις εναλλαγές των ρόλων της είναι η Μαρία Κατσονδρή. Πολλοί είναι και οι Φαίδρα Δρούκα και Φώτης Κέπελης. Όλα το κείμενο αλλά η σκηνοθετική προσέγγιση κτίζει μια παράσταση που αξίζει να δει κανείς.

Κριτική

1 ΙΑΝ. 1999

ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΡΑΠΑΝΑΚΗ